

[Dahlggaard.]

det i kulegravningsudvalget? Eller er boligministeren ligeglad med, at en hel del af, hvad han foretager sig og foreslår, i realiteten er egnet til at gøre livet besværligere for hans regeringskollega i budgetministeriet?

Jeg gør opmærksom på, at de, der nu slipper for genudlejningsforhøjelser i privatéjendomme som senere også i de almennyttige, i forvejen er heldigt stillet i forhold til, om de kom til at bo i det nye, kostbare sociale boligbyggeri. Hertil kommer oven i købet, at i hvert fald 99 ud af 100 får deres lønninger dyrtidsreguleret, bl. a. på grundlag af stigninger i boligudgiften i nyt byggeri. Jeg synes, at regeringen og boligministeren også i denne sag fører social politik ikke for dem, der har det dårligst her i landet, men for dem, der har det noget bedre. Det vil ikke blive let for kulegravningsudvalget at finde områder, hvor man med større rimelighed kan spare statskassen for udgifter end den udgift, som altså nu i realiteten er besluttet.

Jeg synes, det vil være naturligt at advare regeringen mod at fremture i henseende til at gennemføre kontroversielle udgiftsforslag her i det høje folketing, så længe kulegravningsudvalget arbejder. Det kunne jo ende med, at nogle af de partier, der er repræsenteret i kulegravningsudvalget, synes, at det er lovlig grove løjer, at samarbejdsbetingelserne skal være, som jeg således har karakteriseret dem.

Ved afstemningerne kan det radikale venstre tilslutte sig de ændringsforslag, som er tiltrådt af hele udvalget. De ændringsforslag, som ikke alle har kunnet tilslutte sig, vil det radikale venstre undlade at stemme for. Ved den endelige behandling vil det radikale venstre stemme imod de to lovforslag.

Henning Philipsen: Jeg vil gerne sige vedrørende ejerlejlighedsloven, at ved at vi vedtager den foreslåede ændring, slår vi i realiteten den oprindelige ejerlejlighedslov i stykker, og det skal jeg i hvert fald ikke er-

klære mig utilfreds med. Sagen er jo, at den oprindelige lovs skadevirkninger har alle partier erkendt, også de tidligere regeringspartier. De har erkendt dem så vidt, som de ændrede lovgivning i den tid, de havde regeringsmagten, og foretog ændringer, som begrænsede virkningerne for de ældre boliggers vedkommende.

Lovændringen nu betyder, at der kun kan oprettes ejerlejligheder i nyt byggeri, dvs. byggeri opført efter 1. juli 1966. Jeg vil gerne føje til, at jeg er kommet til den erkendelse, at skulle vi totalt ophæve adgangen til etableringen af ejerlejligheder, måtte vi også forbyde den enkelte borger at bygge et parcelhus, og det kan ikke være rigtigt. Vi ville også afskære eksempelvis en 5-6 bygningshåndværkssvende fra i fællesskab at bygge deres egen bolig, og efter min opfattelse kan dette heller ikke være rigtigt.

Men tilbage står, at vi med denne ændring ikke hindrer spekulation i disse nyopførte ejendomme på længere sigt. Det er klart erkendt, at netop ejerlejlighedsloven i sig selv — og jeg understreger: i sig selv — har betydet højere ejendomspriser, og af betænkningen fremgår det da også med al ønskelig tydelighed, at de priser, som ejendomme udmatrikuleret i ejerlejligheder har kunnet handles til, har været op til 53 pct. højere end ejendomsværdien.

Så kan man spørge: hvilken indflydelse har dette så haft på obligationsudstedelsen eller på lånoptagelsen i det hele taget? Ja, det kan man kun gætte sig til, men at et øget obligationsudbud kommer nybyggeriet og dermed lejerne til skade, er dog evident. Vi kommer derfor ganske hurtigt til at tage spørgsmålet om stop for tillægslån op til en fornyet og særdeles alvorlig overvejelse. Gør vi ikke det, vil vi om nogle år opleve, at vi ikke har fået hold på spekulationen i de nye ejendomme, som udmatrikuleres i ejerlejligheder.

Jeg synes, at disse tilstande skal ses i forhold til, at vi i forvejen har den bedste form for ejerlejligheder i vore andelsboligforeninger, som hr. Guldborg betegnede som en